07/09/2021

Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης στο Γενέσιον της Θεοτόκου

/ Ορθόδοξες Προβολές

Η μεγάλη Θεομητορική εορτή του Γενεσίου της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου μέσα απο τη γραφίδα του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟΝ ΣΥΝΞΑΡΙΣΤΗ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ:

08/09 – Γενέσιον της Θεοτόκου.

Τω αυτώ μηνί Η΄, το Γενέσιον της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας.

Πάσας αληθώς Άννα νικάς μητέρας,
Μήτηρ έως αν, ση γένηται θυγάτηρ.
Εξάγαγε προς φάος Θεομήτορα ογδόη Άννα.

+ Ταύτης της Κυρίας ημών Θεοτόκου, ο μεν πατήρ Ιωακείμ είχε το γένος από την

βασιλικήν φυλήν του Δαβίδ· και επειδή παιδίον δεν εγέννα, αλλά ωνειδίζετο διά τούτο, τούτου χάριν δεν έπαυεν από το να προσφέρη εις τον Θεόν διπλά τα δώρα του, ως πλούσιος ην και φιλόθεος. Η δε μήτηρ αυτής Άννα, και αυτή παρομοίως εκατάγετο από το βασιλικόν γένος του Δαβίδ· όθεν ήτον και κατά το σώμα και κατά την ψυχήν ευγενεστάτη από όλας.

Επειδή λοιπόν και οι δύω ελυπούντο διά το όνειδος της απαιδίας, ο μεν Ιωακείμ, επήγεν εις το όρος· η δε Άννα, εμβήκεν εις το περιβόλιον. Και οι δύω ομού επαρακάλουν με δάκρυα τον Θεόν, διά να χαρίση εις αυτούς καρπόν κοιλίας. Διά τούτο και έτυχον του ποθουμένου, και εγέννησαν την Θεοτόκον Μαρίαν, την πάντων των Αγίων αγιωτέραν. Και ούτως απόκτησαν μίαν καλλιτεκνίαν ασύγκριτον και εξοχωτάτην, ήτις υπερείχεν όλας τας καλλιτεκνίας των ανθρώπων. Και μακάριοι όντες καθ’ εαυτούς διά την ενάρετον και θεοφιλή αυτών γνώμην, πολλώ μάλλον μακαριώτεροι έγιναν, διά την ασύγκριτον χάριν και θείαν τεκνογονίαν, οπού ηξιώθησαν. Επειδή από την εδικήν τους θυγατέρα, ήτοι την Αειπάρθενον Μαριάμ, κατεδέχθη να γεννηθή ο Υιός του Θεού.

Με ποίον δε τρόπον η Άννα εκατάγετο από την βασιλικήν φυλήν του Δαβίδ, τώρα θέλει το φανερώσει ο λόγος με συντομίαν. Εικοστός τρίτος από το γένος του Δαβίδ ευρίσκεται ο Ματθάν, (ή ακριβέστερον ειπείν εικοστός έβδομος, κατά την γενεαλογίαν του Ευαγγελιστού Ματθαίου). Ούτος λοιπόν λαβών γυναίκα Μαρίαν την εκ της φυλής του Ιούδα καταγομένην, εγέννησεν υιόν τον Ιακώβ, τον πατέρα Ιωσήφ του Μνήστορος, και τρεις θυγατέρας, Μαρίαν, Σοβήν, και Άνναν. Και η μεν Μαρία, γεννά Σαλώμην την μαίαν· η δε Σοβή, γεννά την Ελισάβετ· η δε Άννα, γεννά την Θεοτόκον. Ώστε οπού η Σαλώμη, η Ελισάβετ, και η Θεοτόκος είναι, έγγοναι μεν του Ματθάν, και Μαρίας της γυναικός αυτού, πρώται δε εξάδελφαι αναμεταξύ των (1). (Περί της Γεννήσεως της Θεοτόκου όρα εις την Σάλπιγγα, εις τον Μηνιάτην, και εις την Αποστολικήν Σαγήνην, και λόγους ευρήσεις απλοϊκούς.)

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

1. Εντεύθεν συνάγεται, ότι ο εκ της Θεοτόκου γεννηθείς Κύριος, και ο εκ της Ελισάβετ γεννηθείς Πρόδρομος, ήτον δεύτεροι εξάδελφοι. Ορθώς δε γράφεται εν τοις Μηναίοις και τω τετυπωμένω Συναξαριστή, ότι η Ελισάβετ και η Σαλώμη ήτον ανεψιαί της Άννης, ως θυγατέρες των αδελφών αυτής, της Μαρίας λέγω και της Σοβής.

Σημείωσαι, ότι εις την Γέννησιν της Θεοτόκου λόγους πανηγυρικούς έχουσιν Ανδρέας ο Κρήτης τρεις, ων του μεν ενός η αρχή έστιν αύτη· «Πάλιν εορτή και πάλιν πανήγυρις». Του δε ετέρου· «Ει μετρείται γη σπιθαμή». Του δε άλλου· «Αρχή μεν εορτής». Θεόδωρος ο Στουδίτης, ου η αρχή· «Λαμπρώς πανηγυρίζει».

Γρηγόριος ο Παλαμάς, ου η αρχή· «Πας μεν καιρός επιτήδειος». Ιωάννης ο Δαμασκηνός, ου η αρχή· «Δεύτε πάντα τα έθνη». Σώζονται δε αυτοί εν τη Λαύρα, εν τω Κοινοβίω του Διονυσίου και εν τη Ιερά Μονή του Βατοπαιδίου. Εν τω έκτω δε Πανηγυρικώ της αυτής Μονής του Βατοπαιδίου σώζεται είς λόγος διαλαμβάνων περί γεννήσεως και ανατροφής της Θεοτόκου, ου η αρχή· «Εχρήν αληθώς την Παρθένον». Αλλά και ο Μεταφραστής λόγον εις το Γενέσιον της Θεοτόκου, όστις σώζεται εν τη Ιερά Μονή των Ιβήρων. Εν δε τη Μεγίστη Λαύρα σώζεται και τέταρτος λόγος του Ανδρέου Κρήτης, ου η αρχή· «Άλλοι μεν άλλας εορτών υποθέσεις». Έχει δε εγκώμιον εις αυτήν και Φώτιος ο Πατριάρχης, και Λέων ο Σοφός. Σημείωσαι δε ότι, εις την Γέννησιν της Θεοτόκου εμελούργησε κανόνας οκτωήχους και ιδιόμελα ωραιότατα ο σοφολογιώτατος διδάσκαλος κυρ Χριστοφόρος, ο κατά την Ιεράν Σκήτην του Τιμίου Προδρόμου τον ασκητικόν δίαυλον διατρέχων.

(Από το βιβλίο: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού. Τόμος Α΄. Εκδόσεις Δόμος, 2005 – Εκ του Σπουδαστηρίου Νέου Ελληνισμού)